

De gulle boom

Er was eens een boom... en hij hield van een kleine jongen.

Elke dag kwam de jongen langs

om de blaadjes te verzamelen die van de boom vielen

en van die blaadjes maakte hij een kroon en hij speelde dat hij de koning van het bos was.

Langs de stam van de boom klom het jongetje naar boven

om te slingeren aan zijn takken

en zijn appels te eten.

En ze speelden verstoppertje.

En als de jongen moe was sliep hij in zijn schaduw.

En de jongen hield van de boom...

heel veel.

En de boom was gelukkig.

Maar de tijd ging voorbij.

En de jongen werd ouder.

En de boom was vaak alleen.

Op een dag kwam de jongen naar de boom en de boom zei: 'Kom jongen, kom en klim langs mijn bast en slinger aan mijn takken en eet appels en speel in mijn schaduw en wees gelukkig.'

'Ik ben te groot om te klimmen en te spelen', zei de jongen.

'Ik wil dingen kopen en plezier maken. Ik wil wat geld. Kan jij me wat geld geven?'

'Het spijt me', zei de boom, 'maar ik heb geen geld.

Ik heb alleen blaadjes en appels. Neem mijn appels, jongen, en verkoop ze in de stad. Dan zal je geld hebben en gelukkig zijn.'

En dus klom de jongen in de boom en plukte zijn appels en liep ermee weg.

En de boom was gelukkig.

Maar de jongen bleef lang weg... en de boom had verdriet.

En toen op een dag kwam de jongen terug en de boom schudde van plezier en zei: 'Kom, jongen, klim langs mijn bast omhoog en slinger aan mijn takken en wees gelukkig.'

'Ik ben te druk om in bomen te klimmen', zei de jongen.

'Ik wil een huis dat me warm houdt', zei hij.

'Ik wil een vrouw en ik wil kinderen, en dus moet ik een huis hebben.

Heb jij geen huis voor me?'

'Ik heb geen huis,' zei de boom. 'Het bos is mijn huis, maar je mag mijn takken afzagen en daar een huis van bouwen.

Dan kan je gelukkig zijn'.

En dus zaagde de jongen de boom zijn takken af en droeg ze weg om zijn huis te bouwen.

En de boom was gelukkig.

Maar de jongen bleef lang weg.

En toen hij terugkwam was de boom zo gelukkig dat hij haast geen woord meer uit kon brengen.

'Kom, jongen,' fluisterde hij, 'kom spelen.'

'Ik ben te oud en te verdrietig om te spelen', zei de jongen.

'Wat ik wil is een boot die me hier ver vandaan brengt. Kan jij me geen boot geven?'

'Hak mijn stam om en maak een boot,' zei de boom.

'Dan kan je wegvaren... en gelukkig zijn.'

En dus hakte de jongen de stam van de boom om. En hij maakte een boot en voer weg.

En de boom was gelukkig...

Maar niet heus.

En na lange tijd keerde de jongen weer terug.

'Het spijt me, jongen,' zei de boom, 'maar ik heb niets meer over dat ik je nog kan geven...'

'Mijn appels zijn op.'

'Mijn tanden zijn te broos voor appels,' zei de jongen.

'Mijn takken zijn weg,' zei de boom, 'je kan nergens meer aan slingeren.'

'Ik ben te oud om aan takken te slingeren,' zei de jongen.

'Mijn stam ben ik verloren,' zei de boom, 'dus je kan niet in me klimmen.'

'Ik ben te moe om te klimmen,' zei de jongen.

'Het spijt me,' zuchtte de boom.

'Ik wou dat ik je iets kon geven...

maar ik heb niks meer.

Ik ben alleen maar een oude stronk. Het spijt me...'

'Ik heb niet zoveel meer nodig,' zei de jongen, 'alleen maar een rustige plek om te zitten en uit te rusten. Ik ben erg moe.'

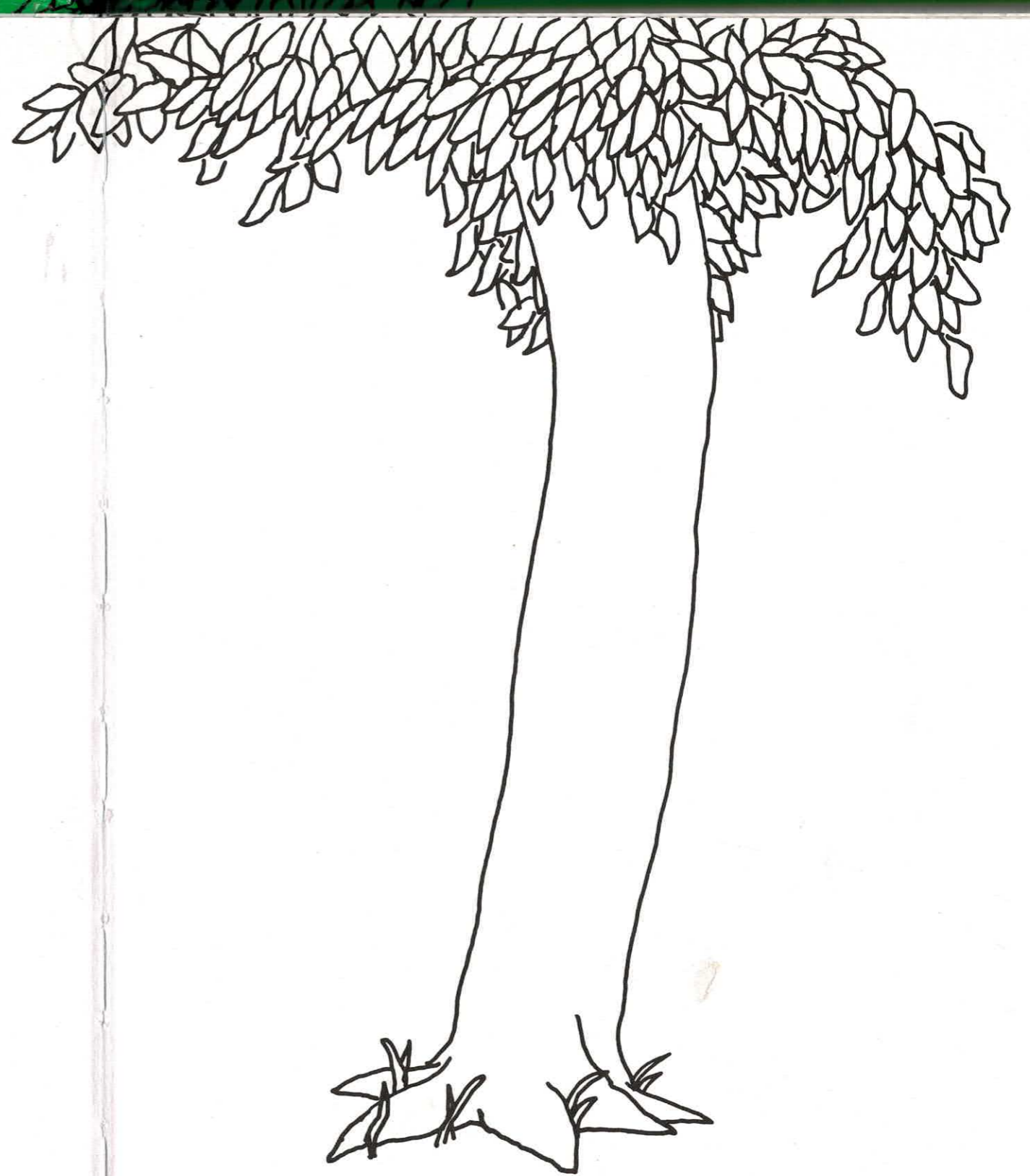
'Nou,' zei de boom, terwijl hij zich zo recht maakte als hij maar kon, 'nou, voor zitten en uitrusten is een ouwe stronk erg geschikt. Kom, jongen, kom zitten en rust.'

En dat deed de jongen.

En de boom was gelukkig....

Einde

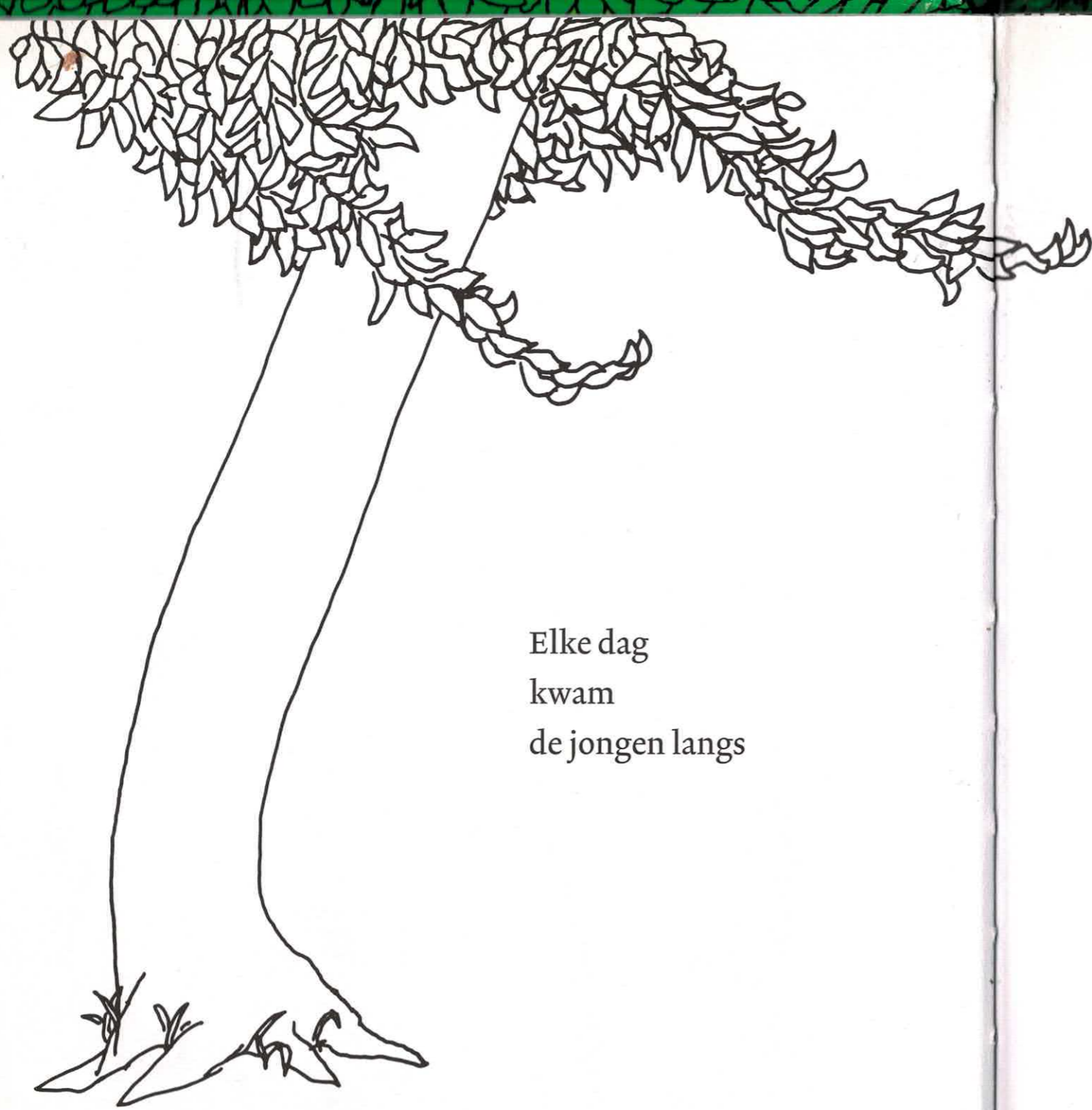
Er was eens een boom...

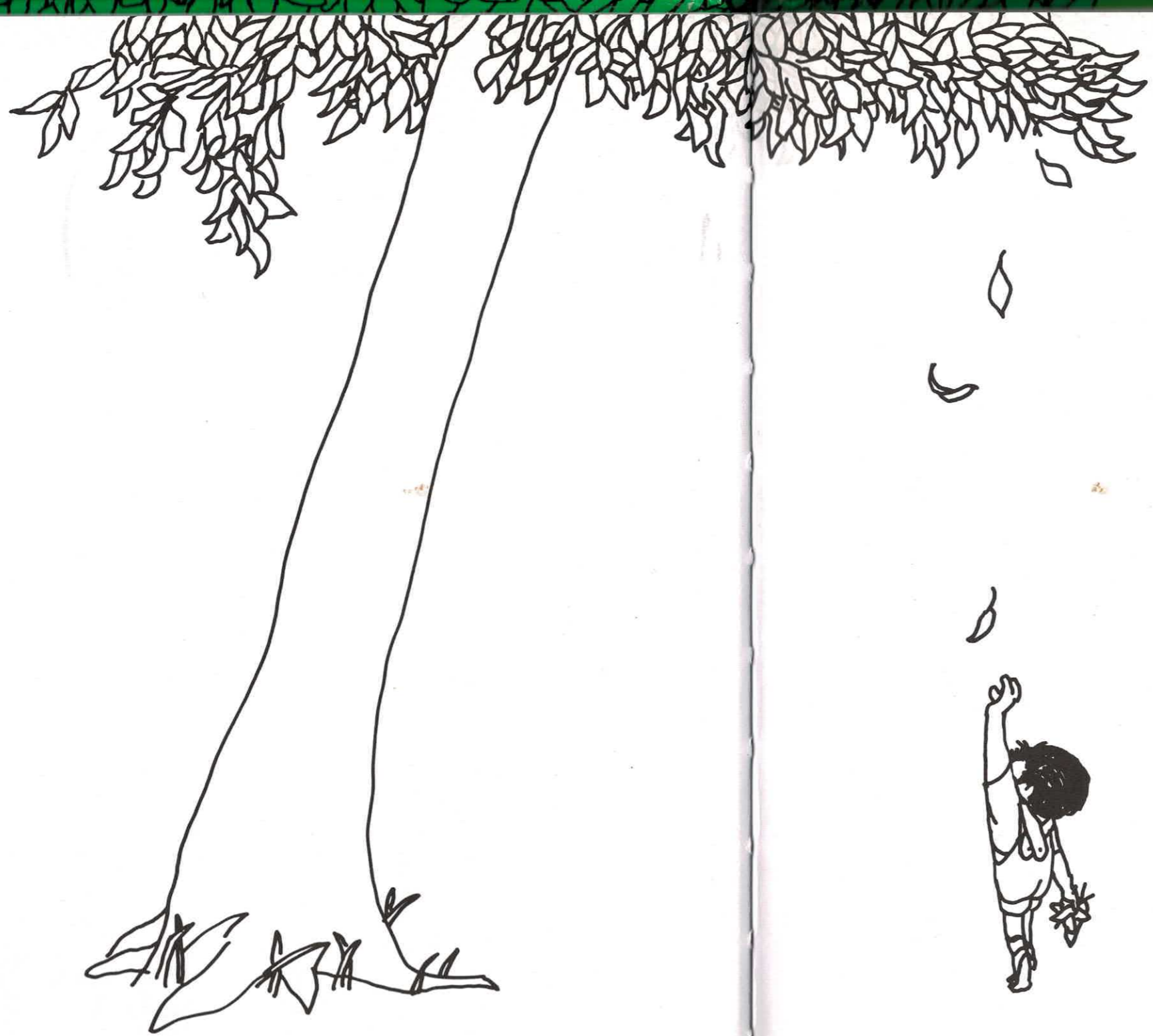
en
hij hield van
een
kleine jongen.

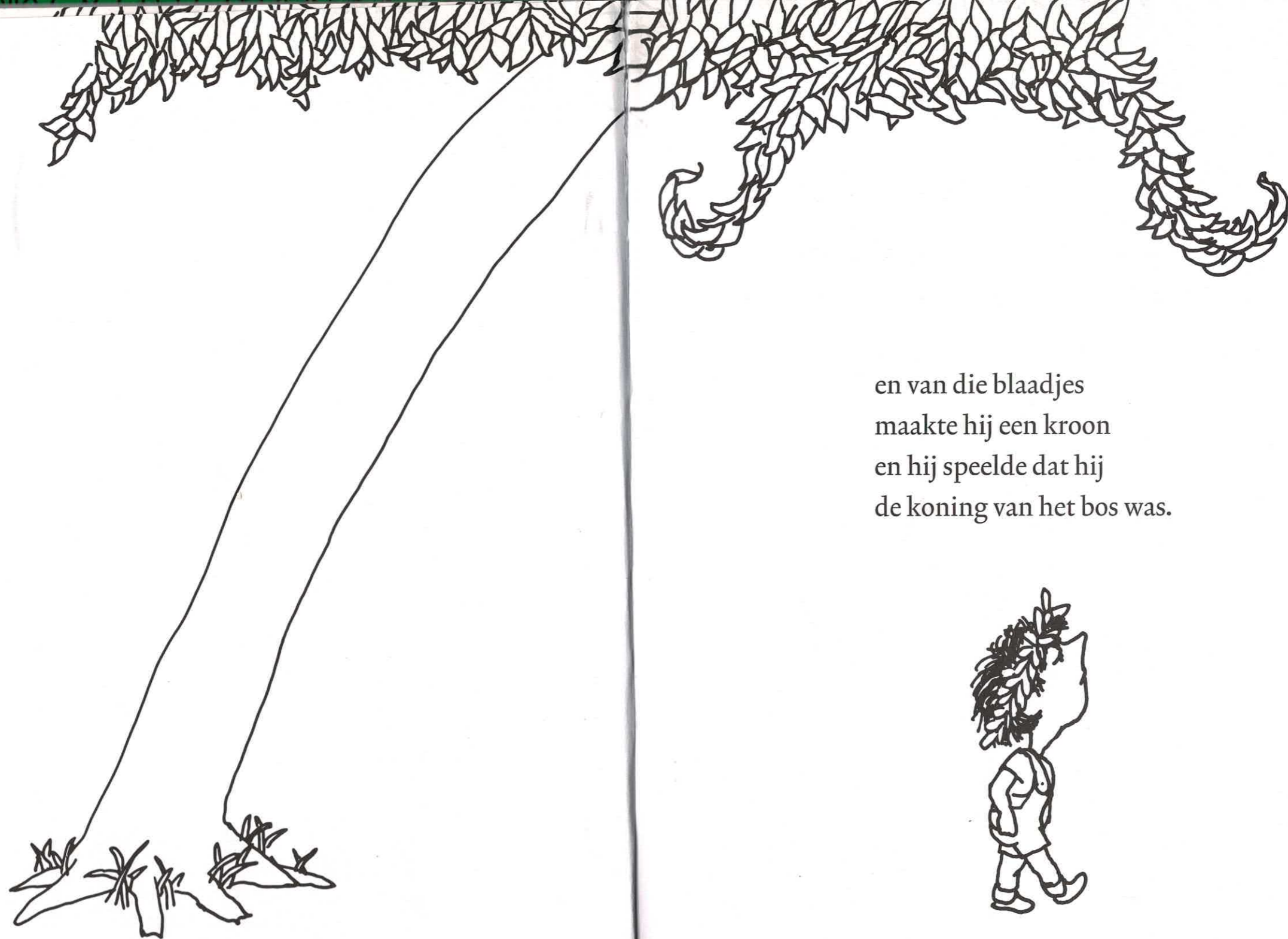

Elke dag
kwam
de jongen langs

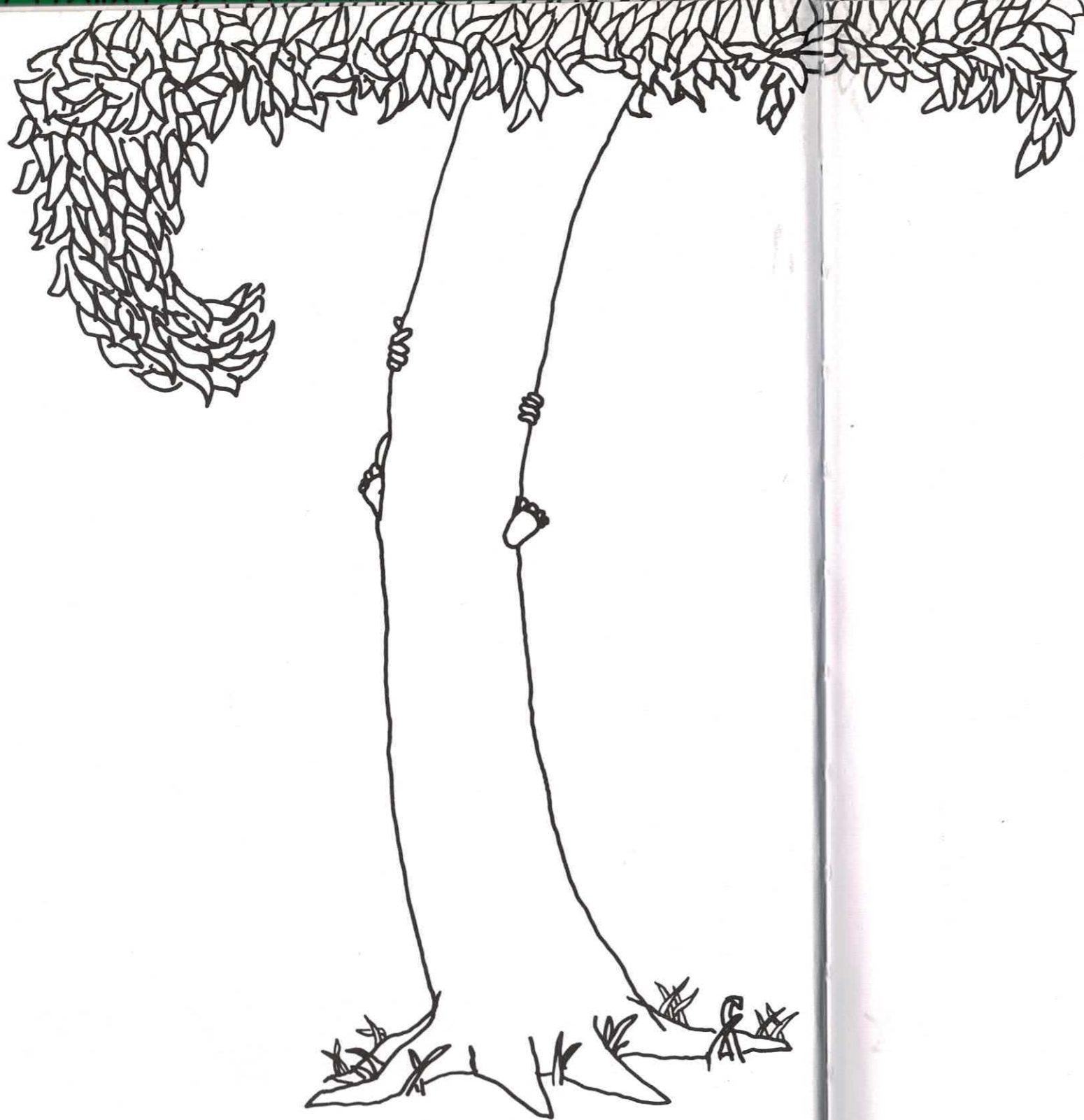

om
de
blaadjes
te
verzamelen
die
van
de
boom
vielen

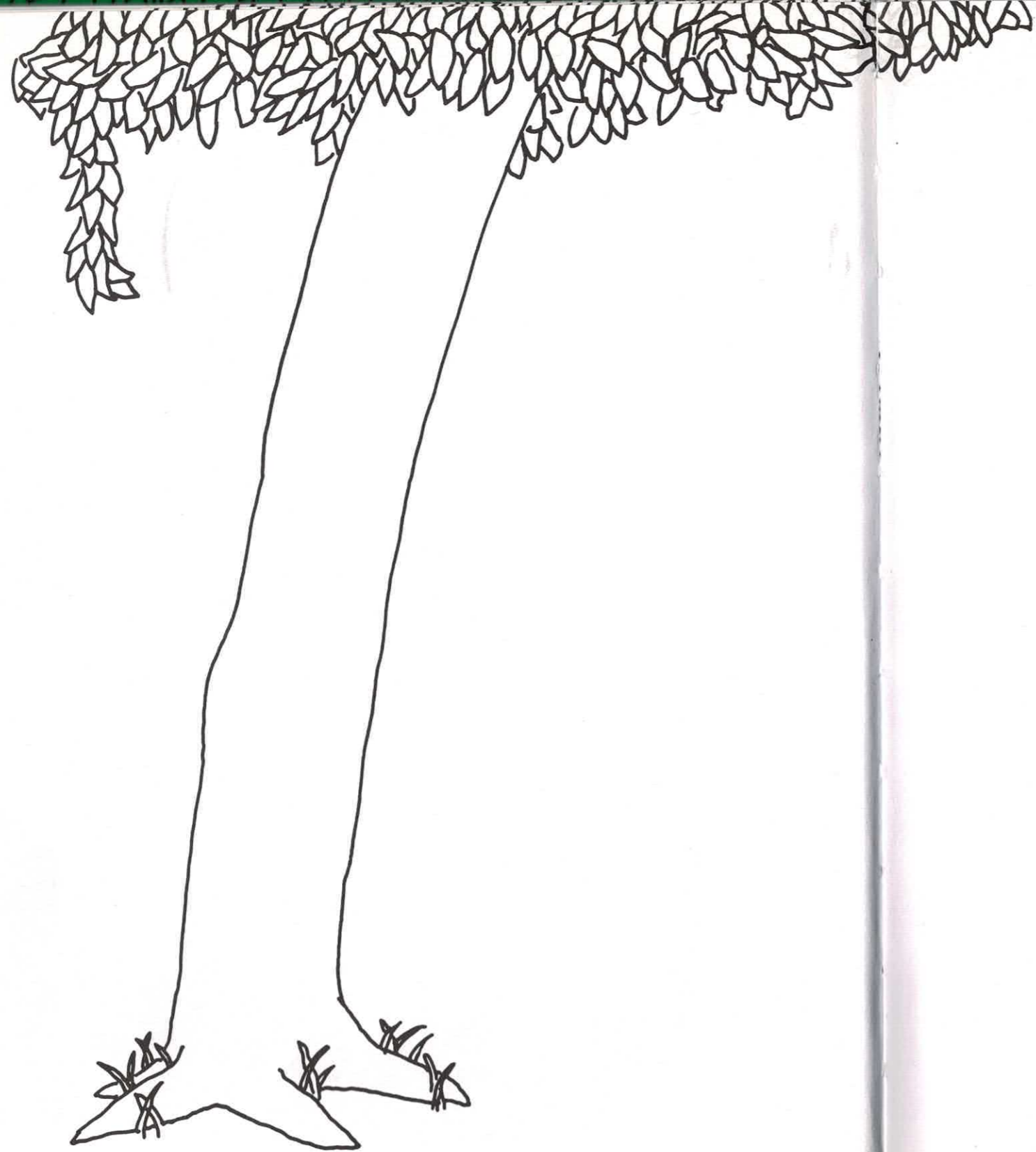

en van die blaadjes
maakte hij een kroon
en hij speelde dat hij
de koning van het bos was.

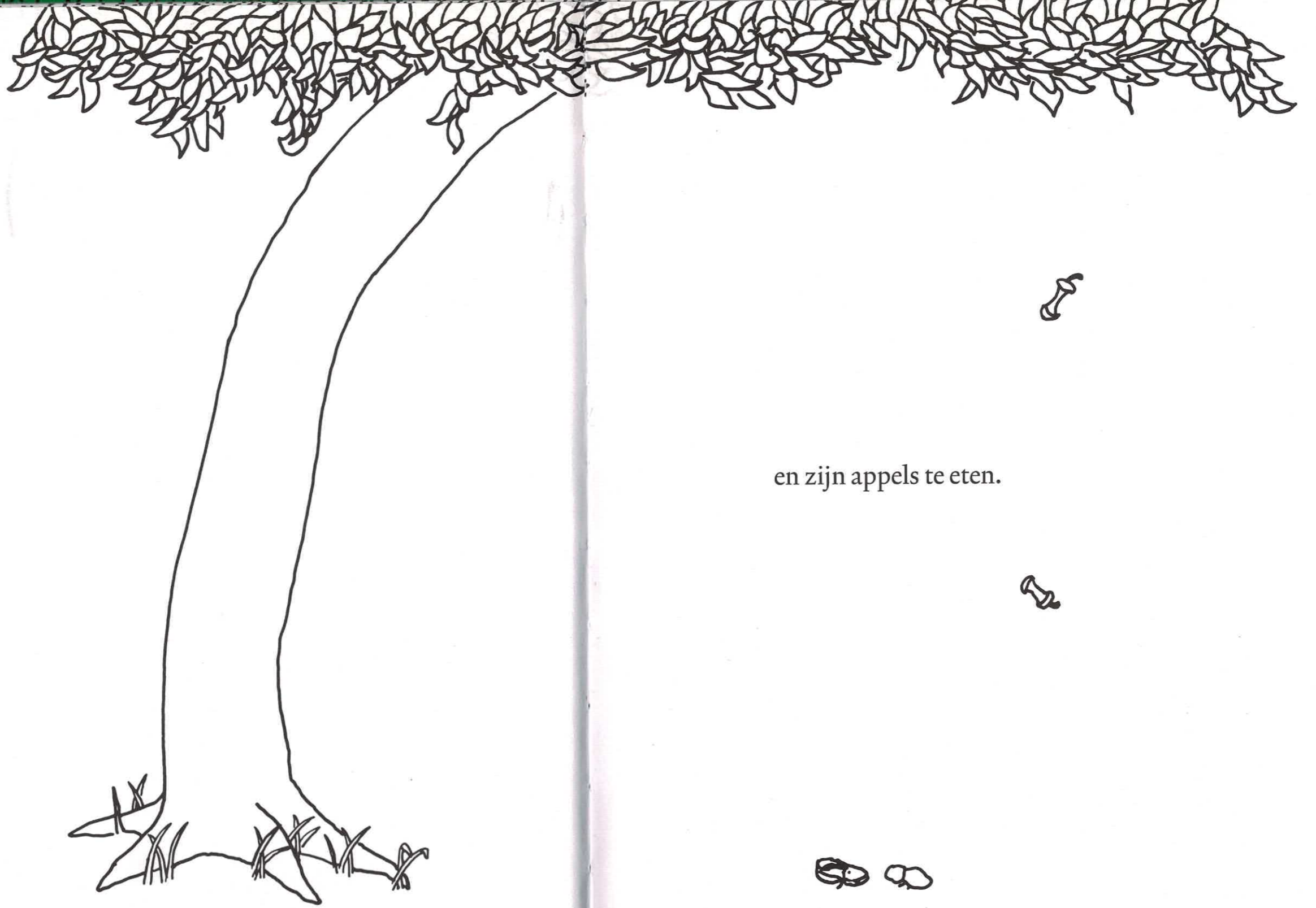
Langs de stam van de boom
klom het jongetje naar boven

88

om te slingeren aan zijn takken

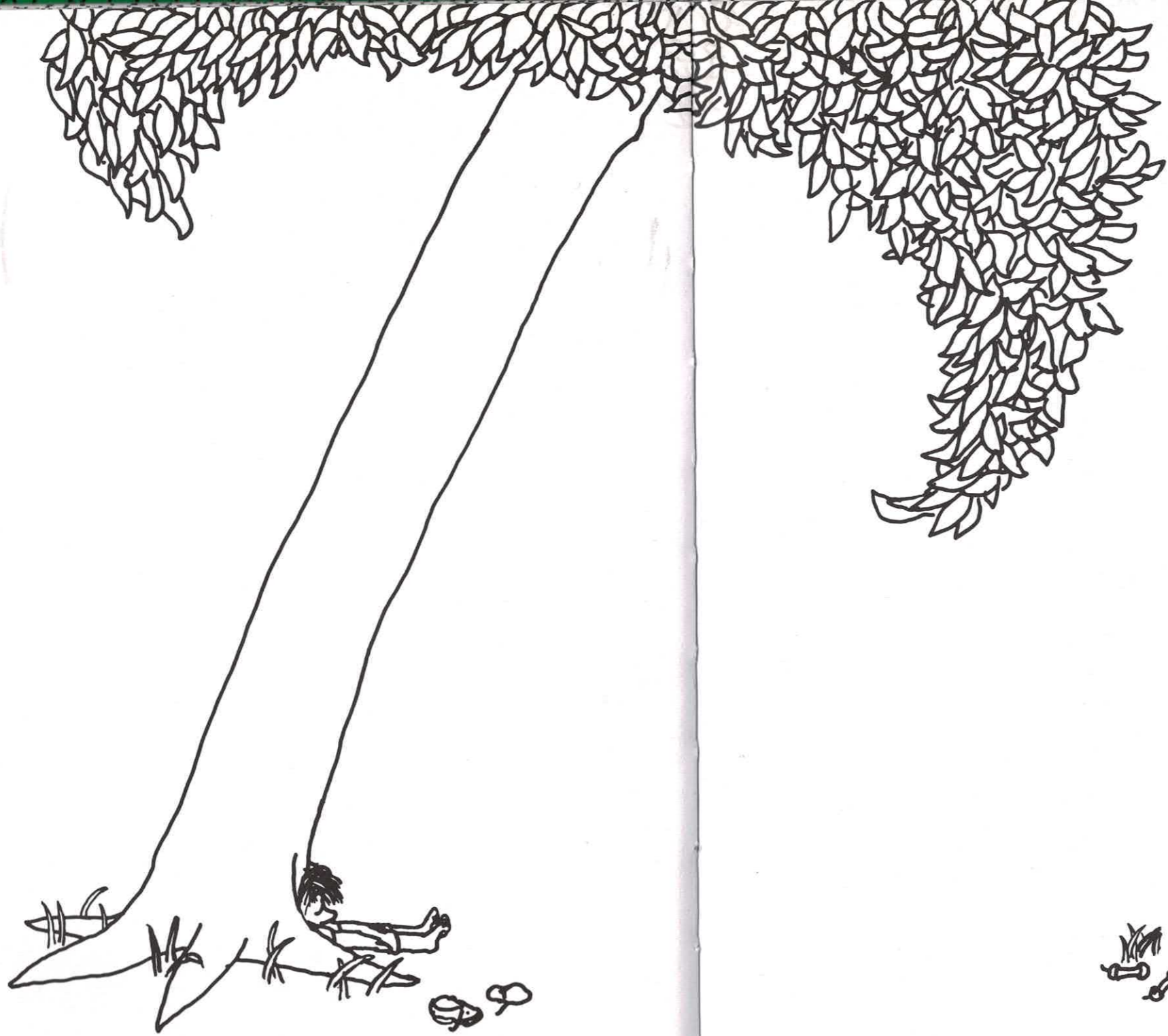

en zijn appels te eten.

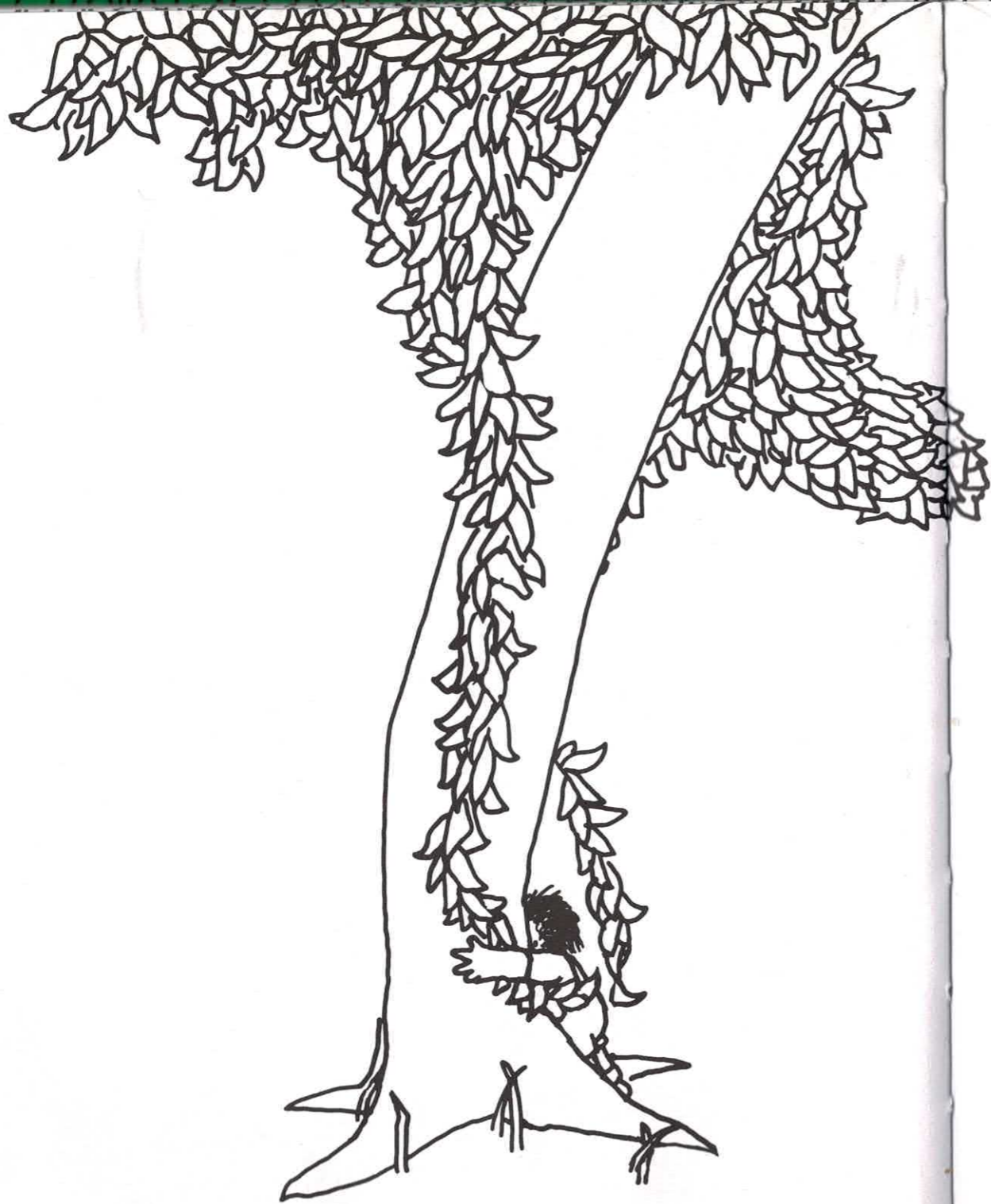
En ze speelden
verstoppertje.

En als
de jongen moe was
sleiep hij
in zijn schaduw.

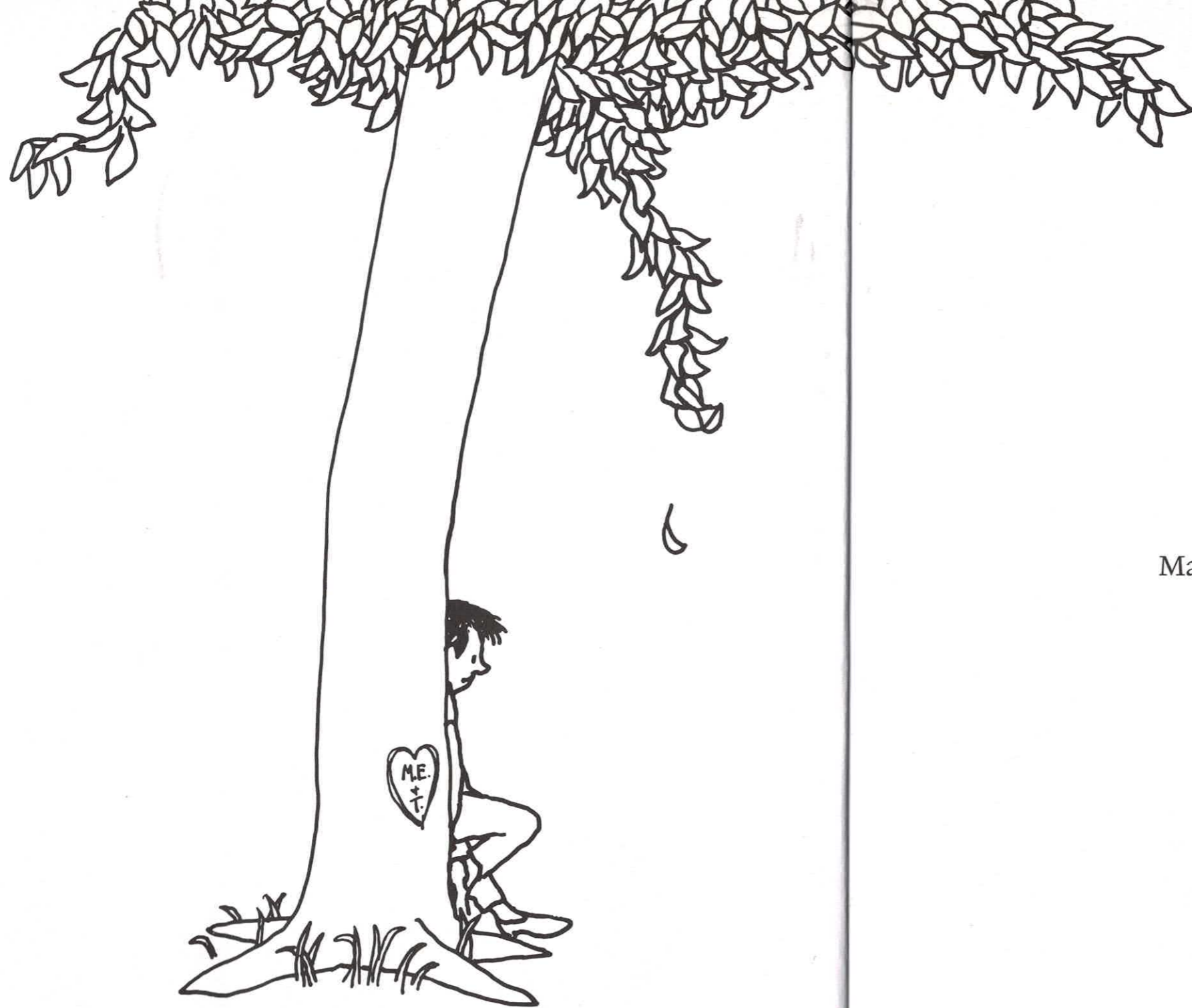

En de jongen hield van de boom...

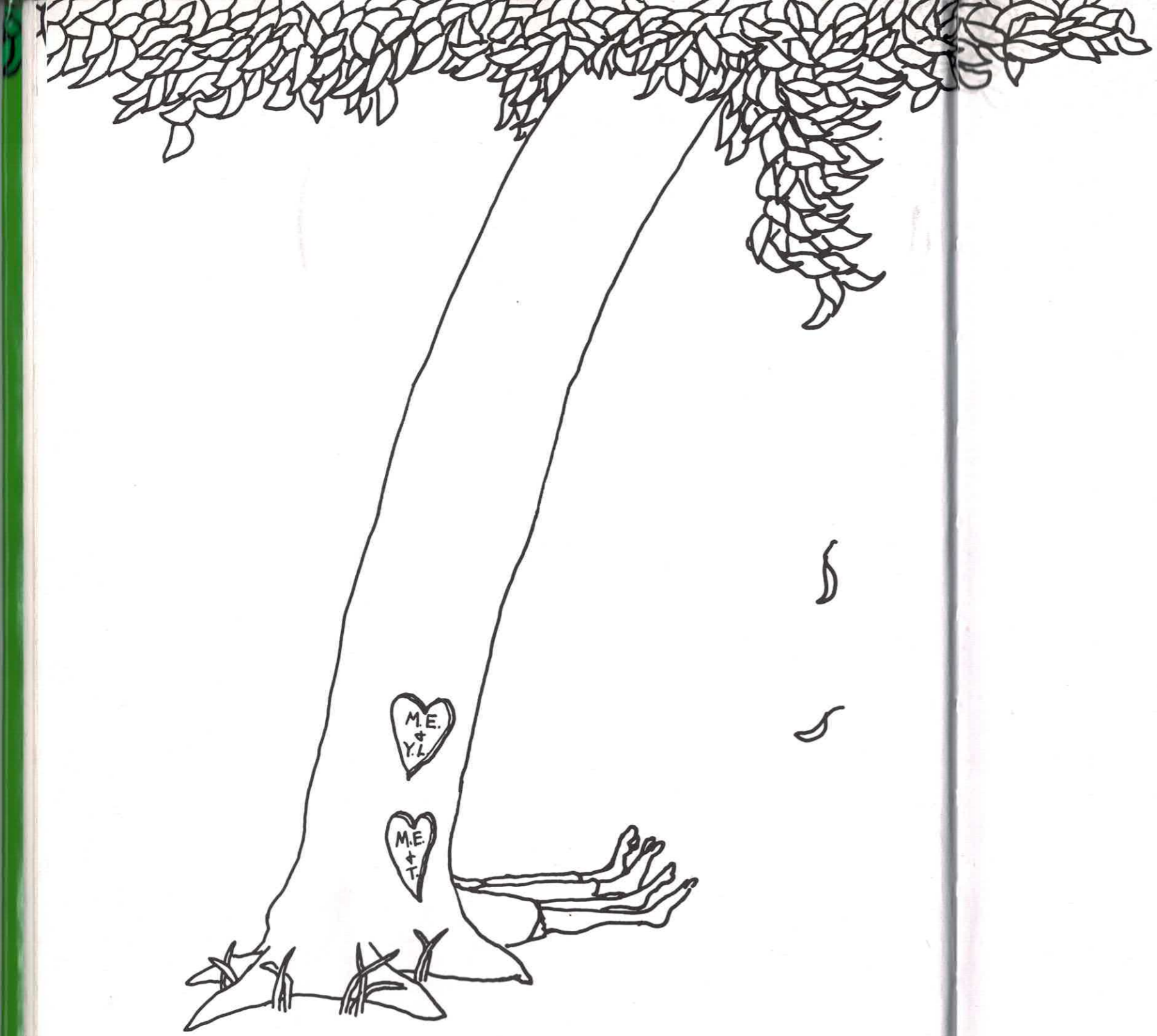

heel veel.

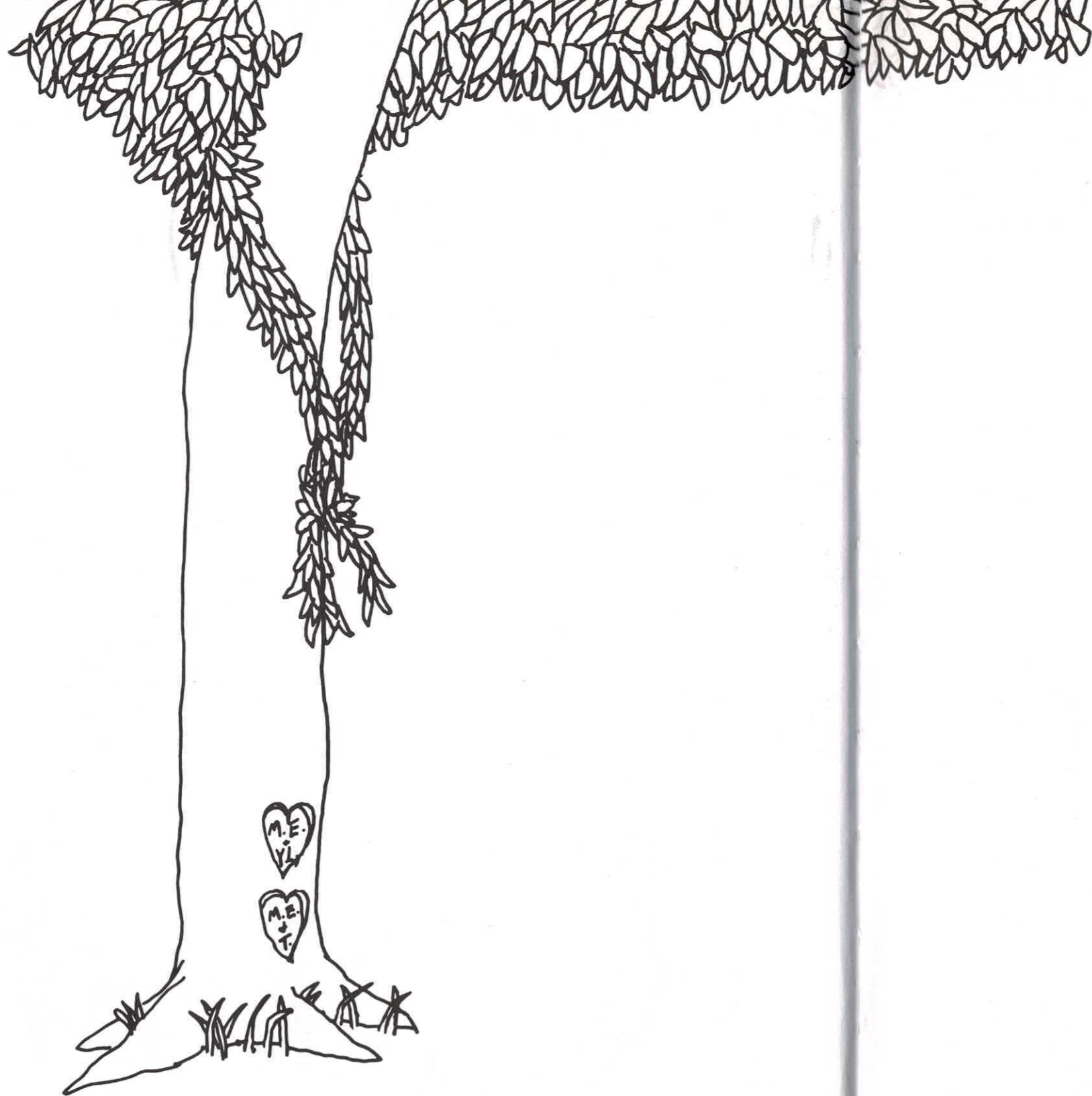
En de boom was gelukkig.

Maar de tijd ging voorbij.

En de jongen werd ouder.

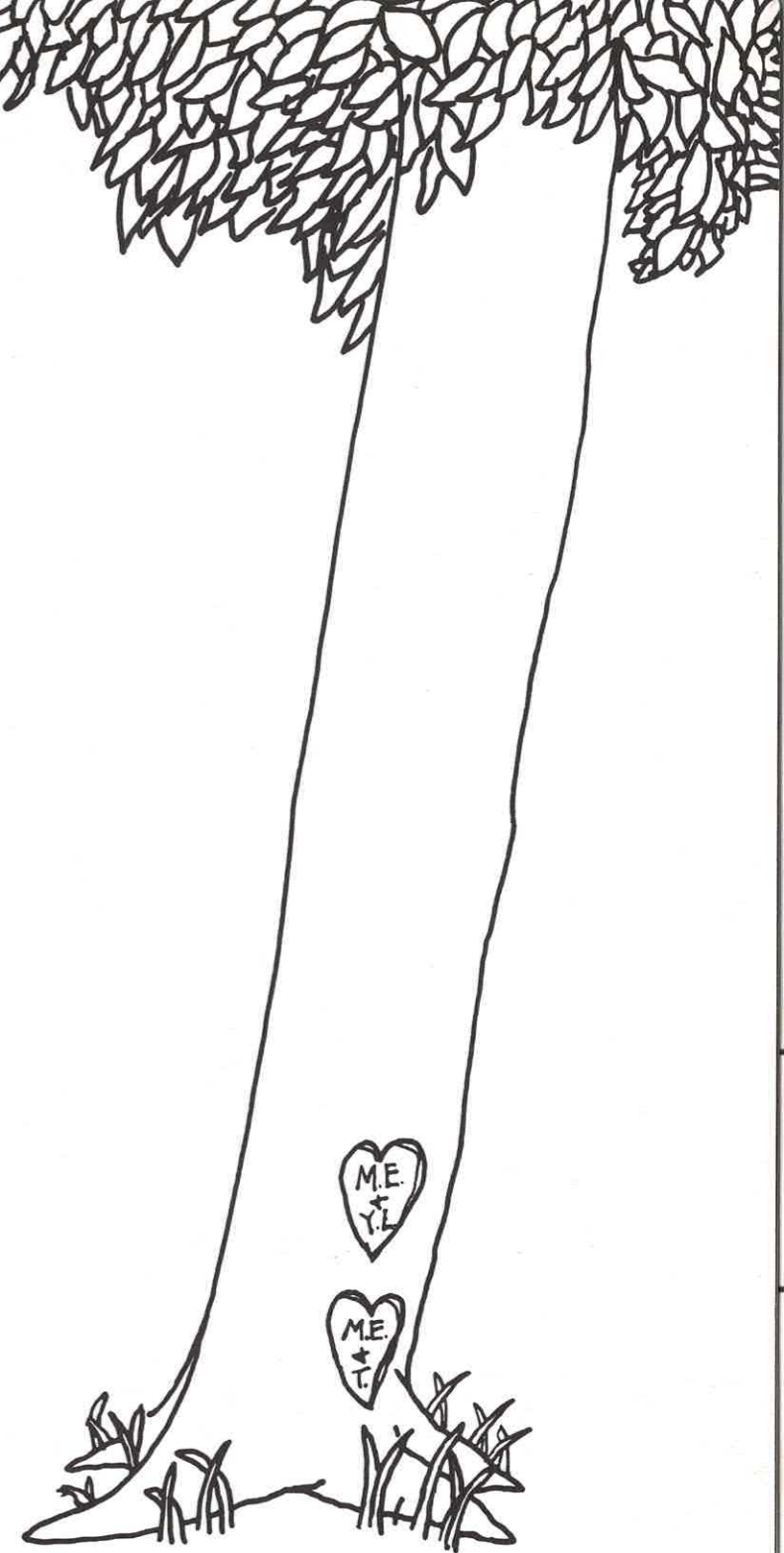
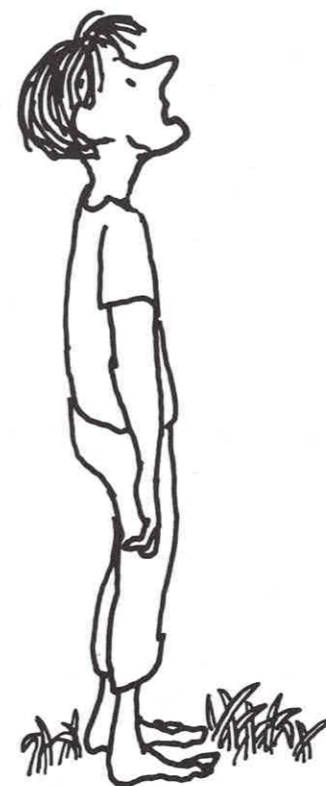

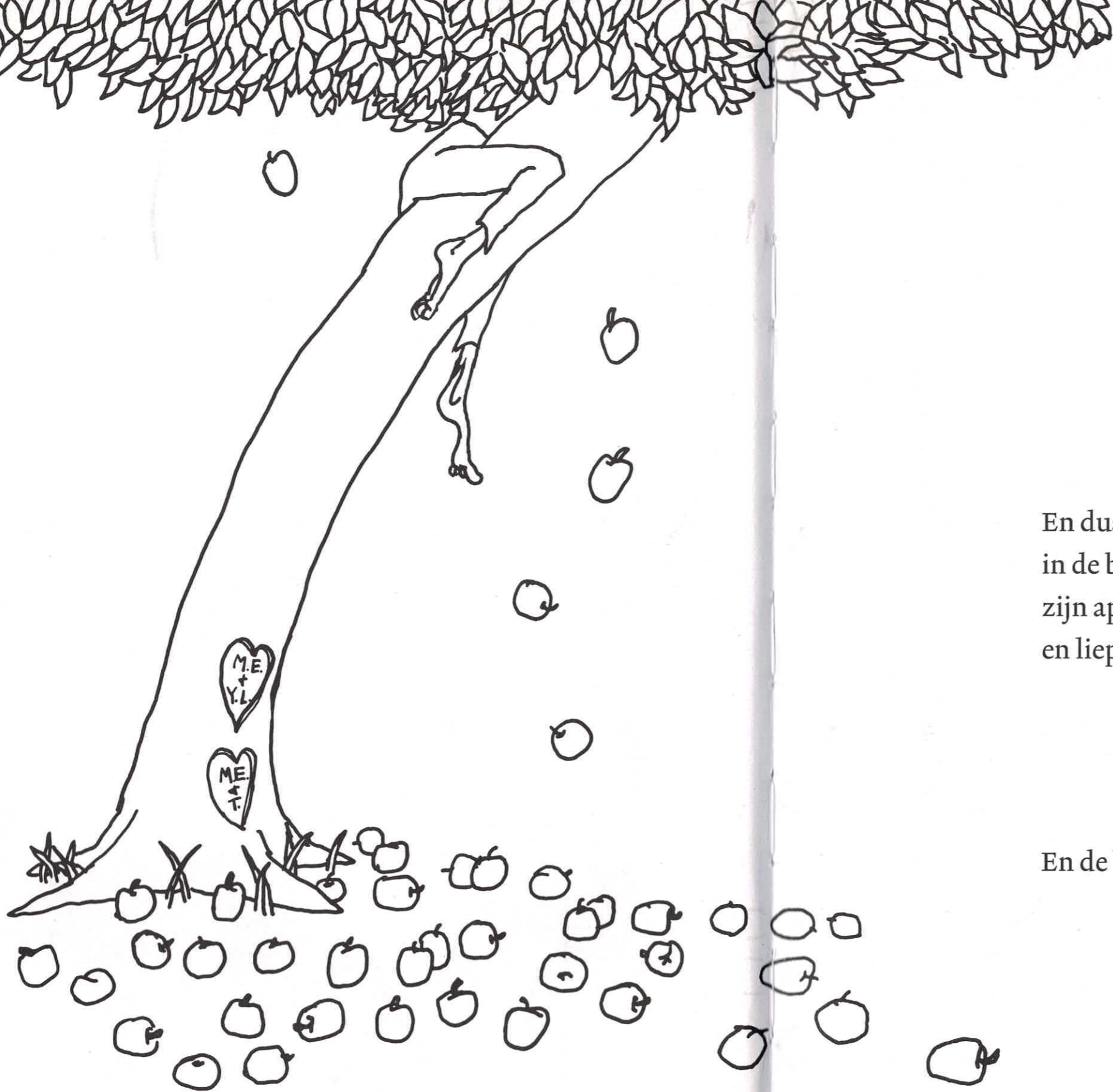
En de boom was vaak alleen.

Op een dag kwam de jongen bij de boom
en de boom zei: 'Kom, Jongen, kom en klim
langs mijn bast en slinger aan mijn takken
en eet appels en speel in mijn schaduw
en wees gelukkig.'

'Ik ben te groot om te klimmen en te spelen,'
zei de jongen. 'Ik wil dingen kopen en
plezier maken. Ik wil wat geld. Kan jij me
wat geld geven?'

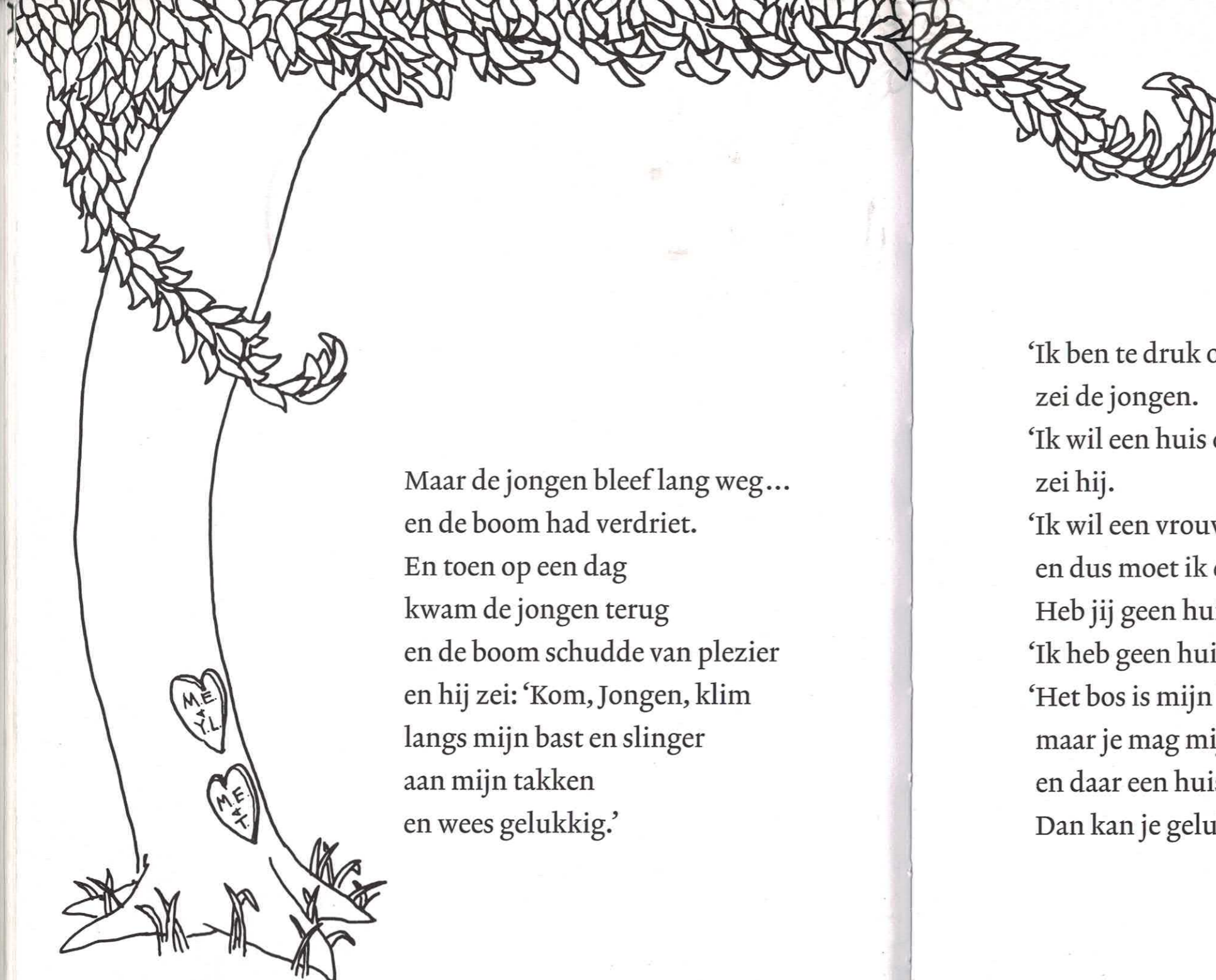
'Het spijt me,' zei de boom, 'maar ik heb geen
geld. Ik heb alleen blaadjes en appels. Neem
mijn appels, Jongen, en verkoop ze in de stad.
Dan zal je geld hebben en gelukkig zijn.'

En dus krom de jongen
in de boom en plukte
zijn appels
en liep ermee weg.

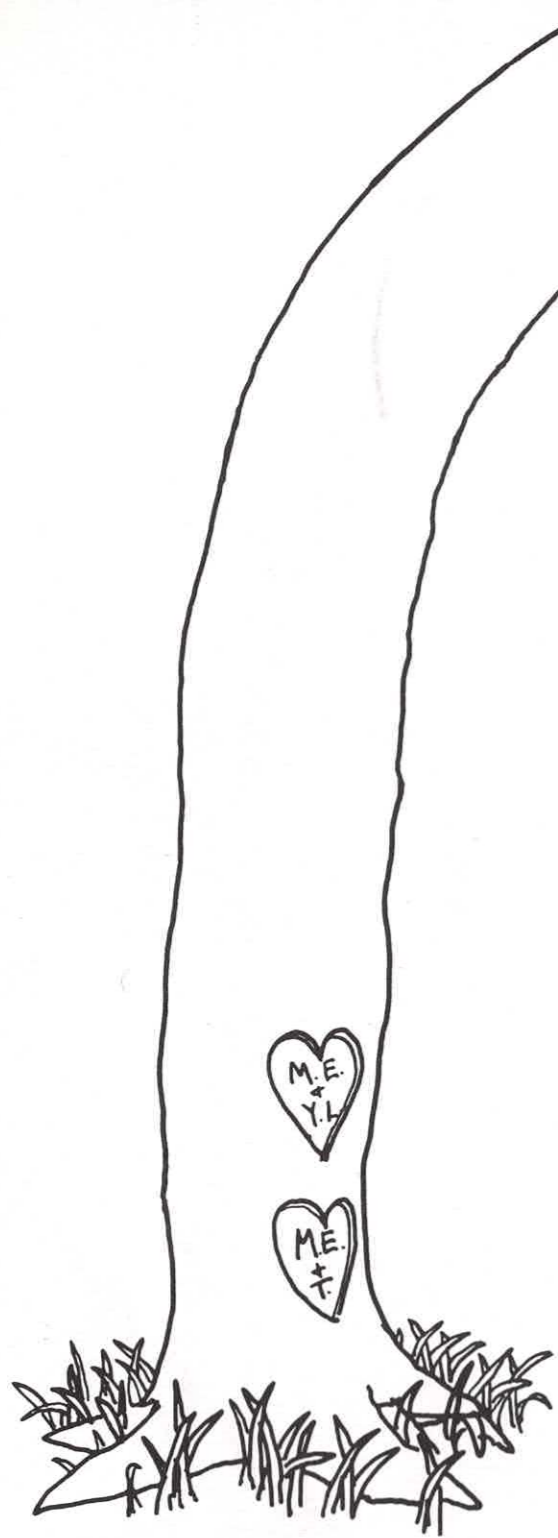
En de boom was gelukkig.

Maar de jongen bleef lang weg...
en de boom had verdriet.
En toen op een dag
kwam de jongen terug
en de boom schudde van plezier
en hij zei: 'Kom, Jongen, klim
langs mijn bast en slinger
aan mijn takken
en wees gelukkig.'

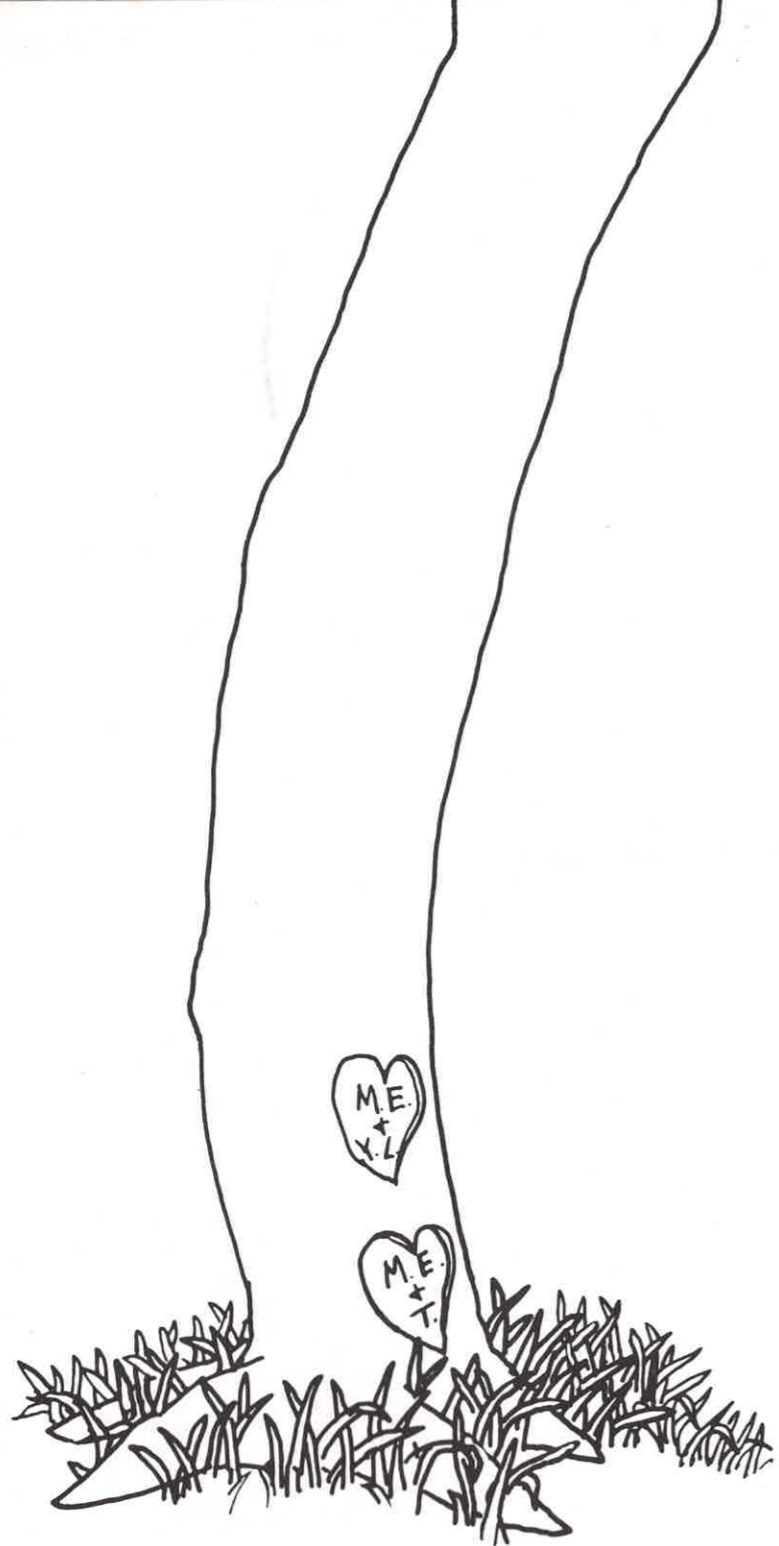
'Ik ben te druk om in bomen te klimmen,'
zei de jongen.
'Ik wil een huis dat me warm houdt,'
zei hij.
'Ik wil een vrouw en ik wil kinderen,
en dus moet ik een huis hebben.
Heb jij geen huis voor me?'
'Ik heb geen huis,' zei de boom.
'Het bos is mijn huis,
maar je mag mijn takken afzagen
en daar een huis van bouwen.
Dan kan je gelukkig zijn.'

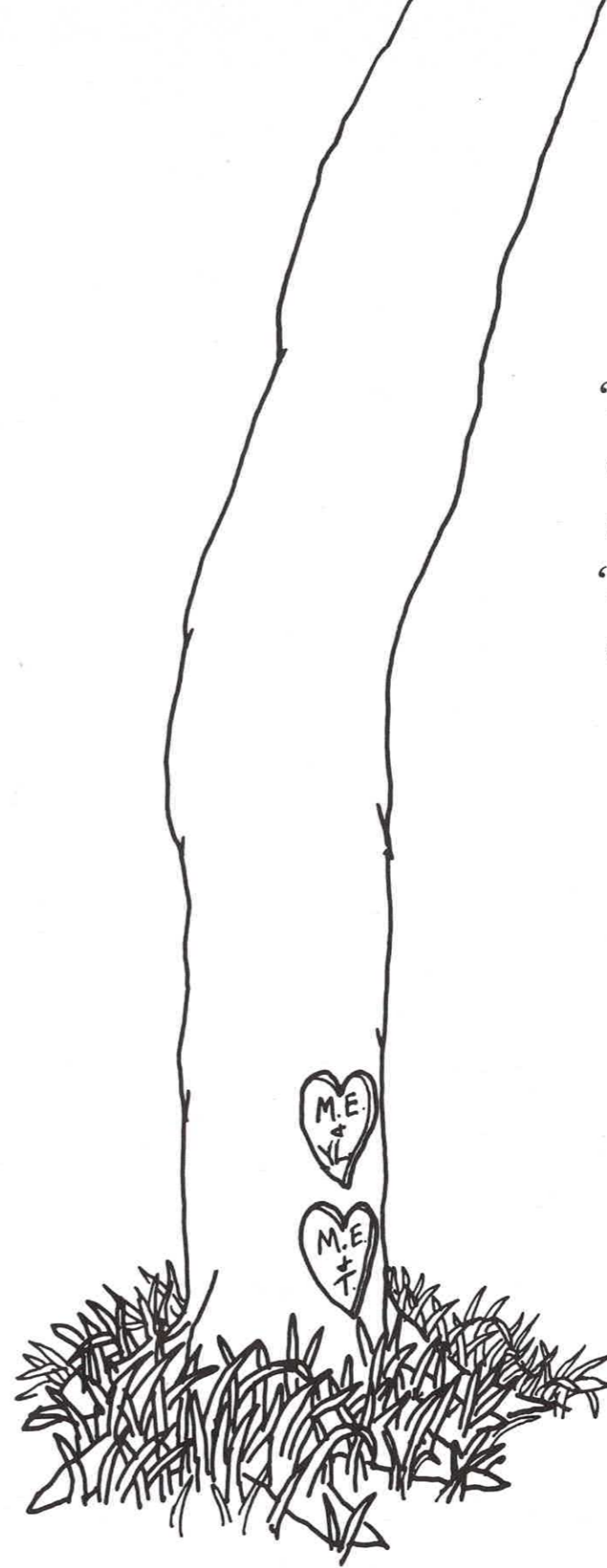
En dus zaagde de jongen
de boom zijn takken af
en droeg ze weg
om zijn huis te bouwen.

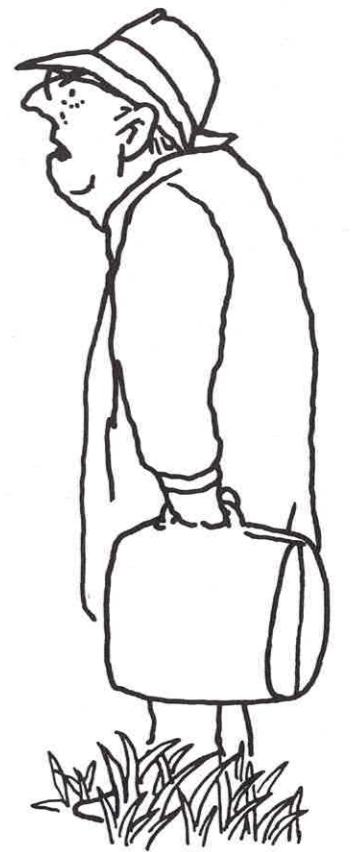

En de boom was gelukkig.

Maar de jongen bleef lang weg.
En toen hij terugkwam
was de boom zo gelukkig
dat hij haast geen woord
meer uit kon brengen.
'Kom, Jongen,' fluisterde hij,
'kom spelen.'
'Ik ben te oud en te verdrietig om
te spelen,' zei de jongen.
'Wat ik wil is een boot die me
hier ver vandaan brengt.
Kan jij me geen boot geven?'

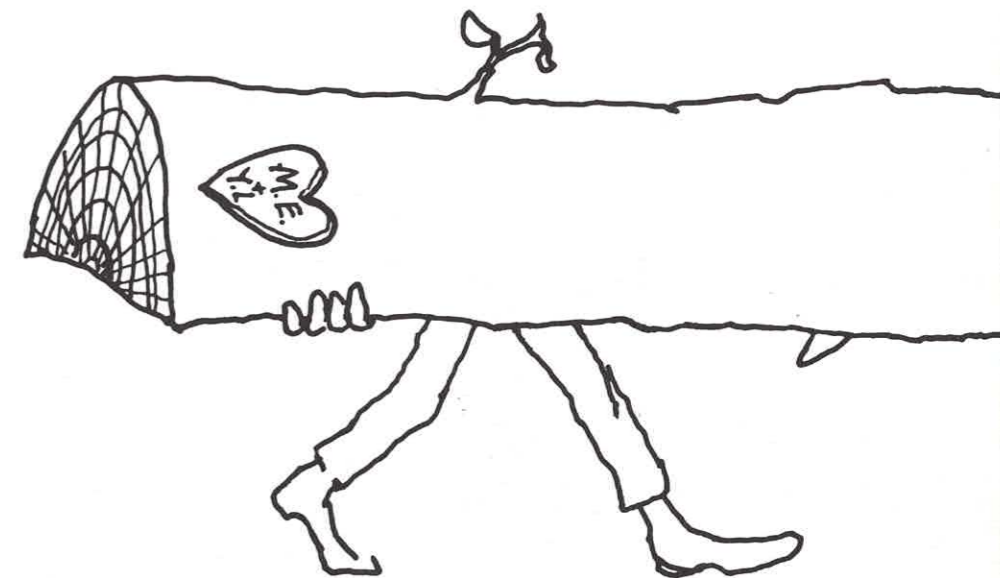
'Hak mijn stam om
en maak een boot,'
zei de boom.
'Dan kan je wegvaren...
en gelukkig zijn.'

En dus hakte de jongen de stam van de boom om.

En hij maakte een boot en voer weg.

En de boom was gelukkig...

maar niet heus.

En na lange tijd
keerde de jongen weer terug.
'Het spijt me, Jongen,'
zei de boom, 'maar ik heb niets meer
over dat ik je nog kan geven –

Mijn appels zijn op.'
'Mijn tanden zijn te broos voor
appels,' zei de jongen.
'Mijn takken zijn weg,'
zei de boom. 'Je kan nergens
meer aan slingeren.'
'Ik ben te oud om aan takken te
slingeran,' zei de jongen.
'Mijn stam ben ik verloren,'
zei de boom,
'dus je kan niet ín me klimmen.'
'Ik ben te moe om te klimmen,'
zei de jongen.
'Het spijt me,' zuchtte de boom.
'Ik wou dat ik je iets kon geven...
maar ik heb niks meer. Ik ben alleen
nog een oude stronk. Het spijt me...'

'Ik heb niet zoveel meer nodig,'
zei de jongen,
'alleen een rustige plek
om te zitten en uit te rusten.
Ik ben erg moe.'
'Nou,' zei de boom,
terwijl hij zich zo recht maakte
als hij maar kon,
'nou, voor zitten en uitrusten
is een ouwe stronk erg geschikt.
Kom, Jongen, kom zitten.
Kom zitten en rust.'

En dat deed de jongen.

En de boom was gelukkig.

Einde